

РЕШЕНИЕ

№ 3194

гр. София, 24.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 16.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **1197** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.268 ДОПК.
Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] срещу Решение № ПИ-3/06.01.2020 година на Директор ТД на НАП- С., с което е оставена без уважение жалбата на [фирма] [населено място] срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№С-1700022-022-0037211/28.06.2017 година на публичен изпълнител при ТД на НАП- С., Постановление,изх.№С180022-0029711/11.05.2018 година за налагане на обезпечителни мерки,Постановление за налагане на обезпечителни мерки,изх.№С180022-022-0029718/11.05.2018 година,Постановление, изх. №С180022-022-0038226/08.06.2018 година,Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С190022-002-022-0030952/19.04.2019 година публичен изпълнител при ТД на НАП- С. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки,изх.№С190022-022-0059440/15.07.2019 година на публичен изпълнител при ТД на НАП- С..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на атакуваното решение.Твърди се,че решението,както и издадените постановления за налагане на обезпечителни мерки са незаконосъобразни, тъй като не е налице изпълнително основание, като при издаването на постановленията не са спазени изискванията на чл.195 и чл.196 от ДОПК. Твърди се още,че в постановленията липсват мотиви ,които да доведат до извод ,че събирането на установените публични вземания ще се

затрудни и формалното посочване само на едно изречение,че предполагаемото публично вземане ще се затрудни не е достатъчно да доведе до извод, че следва да се наложат принудителни административни мерки.Иска се отмяна на решението и отмяна на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание,жалбоподателят- [фирма]-гр. С.,редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат М., редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата- Директор на ТД на НАП [населено място],редовно и своевременно призован,се представлява от юрисконсулт Н.,редовно упълномощена,която оспорва жалбата като неоснователна и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№С-1700022-022-0037211/28.06.2017 година на публичен изпълнител при ТД на НАП- С. предвид обстоятелството ,че ще се затрудни събирането на установено и изискуемо публично вземане по изпълнително дело №[ЕИК]/2017 година по описа на същата дирекция в размер на 6151,74 лева в това число лихва в размер на 329 лева и главница в размер на 5822,74 лева е наложен запор върху вземане от трето задължено лице- Териториална дирекция на НАП- В., поделение по Изпълнителен лист от съда № 252/27.04.2017 и № 253/27.04.2017 година за сумата от 6151,74 лева.

С Постановление,изх.№С180022-0029711/11.05.2018 година за налагане на обезпечителни мерки,публичен изпълнител при ТД на НАП-гр.С. предвид обстоятелството, че ще се затрудни изискуемо публично вземане по изпълнително дело №[ЕИК]/2017 по описа на същата дирекция в размер на 2 166 893,91 лева в това число лихва-358 162,29 лева и главница в размер на 1 808 731,62 лева на [фирма] е наложен запор върху налични и постъпващи суми в 26 търговски банки и забранил разпореждането със запорираните суми.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки,изх.№С180022-022-0029718/11.05.2018 година за обезпечаване на публични вземания по изпълнително дело №[ЕИК]/2017 година в размер на 2 166 893,91 лева в това число лихва в размер на 358162,29 лева и главница в размер на 1 808 731,62 лева е наложен запор върху притежаваните от лицето ценни книги- всички безналични ценни книжа, притежавани от длъжника,които са вписани в регистър на притежателите на финансови инструменти на Централния депозитар.

С Постановление, изх. №С180022-022-0038226/08.06.2018 година за налагане на обезпечителни мерки на публичен изпълнител при ТД на НАП-С. поради опасност , че ще е бъде затруднено събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изпълнително дело №[ЕИК]/2017 година по описа на същата дирекция в размер на 2 180 920,16 лева в това число лихва в размер на 372 188,54 лева и главница в размер на 1 808 731,62 лева е наложена възбрана върху поземлен имот/ подробно описани в постановлението и самостоятелен обект в сграда с данъчна оценка на имота -0 лева.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. №

С190022-002-022-0030952/19.04.2019 година публичен изпълнител при ТД на НАП- С. предвид това, че ще се затрудни събирането на установени и изискуеми публични вземания по изпълнително дело №[ЕИК]/2017 година по описа на същата дирекция в размер на 2 338 715,55 лева в това число лихва в размер на 529 983,93 лева и главница в размер на 1808731,62 лева наложил заповор върху товарен автомобил марка „Мерцедес“ с балансова стойност 0 лева.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. №С190022-022-0059440/15.07.2019 година на публичен изпълнител при ТД на НАП за обезпечаване на установени и изискуемо публично вземане на жалбоподателя по изпълнително дело №[ЕИК]/2017 година в размер на 2 382 297,14 лева, в това число лихва в размер на 573 565,52 лева и главница в размер на 1 808 731,62 лева наложил заповор върху вземане от трето задължено лице- ТД на НАП- В.- поделение по документ с достоверна дата – обезщетение за претърпени имуществени вреди, представляващи лихва за забава и определената съобразно посоченото указание дължима лихва в периода 02.06.2017 година до 29.06.2017 година в размер на 2948,69 лева за сумата от 2948,69 лева.

Със Заповед № 4604/08.10.2019 година на Изпълнителен директор на НАП-[населено място] К. Г. преназначена на длъжността- Директор ТД на НАП-С. считано от 08.10.2019 година.

С Разпореждане изх. №С190022-035-0336096/12.12.2019 година за частично прекратяване на производство по принудително изпълнение съгласно чл.225 от ДОПК, публичен изпълнител при ТД на НАП- С. частично прекратил производството по принудително изпълнение по изп.дело №170213164/2017 година в частта на изпълнителен титул-ДФЗ- Акт за установяване на публично вземане № 03123 00213 3 01 04 01/27.12.2017 година в размер на 2 448 875,77 лева/ главница и лихви/ срещу [фирма].

На 12.12.2019 година с Постановление за частична отмяна на наложени обезпечителни мерки публичен изпълнител при ТД на НАП отменил частично заповора, наложен с Постановление за налагане на обезпечителни мерки, с изх. №С180022-022-00297/11.05.2018 година и Запорно съобщение изх. № С180022-003-0102429/11.05.2018 година върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в ПИБ за сумата от 1 624 210,46 лева , като заповорът останал в сила за сумата от 542 683,45 лева/ заповорът е отменен частично поради искане на вискателя ДФЗ от 08.11.2019 година

На 27.12.2019 година жалбоподателят депозирал жалба до Директор ТД на НАП-С. срещу Постановления за налагане на обезпечителни мерки от 28.06.2017 година, от 11.05.2018 година, от 11.05.2018 година, 08.06.2018 година, от 19.04.2019 година и от 15.07.2019 година, а с Решение № ПИ-3/06.01.2020 година Директор ТД на НАП- С. оставил без уважение подадената жалба от дружеството срещу Постановленията за налагане на обезпечителни мерки.

Решението е връчено на управителя на жалбоподателя на дата 20.01.2020 година/ видно от разписката ,неразделна част от решението ,приложена на лист 13 от делото.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен

съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.267,ал.2 ДОПК/ предвид липсата на доказателства за датата на връчване на решението на жалбоподателя, от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Обжалваното Решение №ПИ-3/06.01.2020 година е акт, подлежащ на съдебен контрол и при преценката законосъобразността му съдът следва да провери актът , издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са процесуално- правните и материално- правните разпоредби на ДОПК.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган-това е Директор на ТД НАП-гр. С.- град,на когото изрично по силата на чл.267 от ДОПК е предоставено правото да разглежда жалби срещу действията на публичен изпълнител. Наред с това между страните няма спор, а от доказателствата по делото е видно че, лицето А. Г. към датата на издаване на Решението е заемала длъжността Директор ТД на НАП-С.- считано от 08.10.2019 година.

Решението е издадено в писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването му. При издаването му,Директор ТД на НАП- С.- град е спазил процесуално правните и материално правните разпоредби на ДОПК.

В разпоредбата на чл.266,ал.1 ДОПК е посочено,че всяко действие на публичния изпълнител може да бъде обжалвано от длъжника или вискателя пред Териториалния директор на съответната териториална дирекция на НАП,а в разпоредбата на чл.267 от ДОПК са визирани правомощията на и съответния териториален директор на ТД на НАП по повод подадена жалба срещу действия на публичен изпълнител,а самото принудително изпълнение е регламентирано в Глава двадесет и пета на ДОПК-чл.209-269п ДОПК. Съгласно чл.162 от ДОПК, държавните и общинските вземания са публични и частни,,като публични са държавните и общинските вземания по т. 6 на чл.162,ла.1 от ДОПК (доп. - ДВ, бр. 86 от 2006 г., в сила от 01.01.2007 г.)- по влезли в сила присъди, решения и определения на съдилищата за публични вземания в полза на държавата или общините, както и решения на Европейската комисия за възстановяване на неправомерно предоставена държавна помощ.

По силата на чл.163,ал.1 от ДОПК, публичните вземания се събират по реда на този кодекс, освен ако в закон е предвидено друго от публичните изпълнители при Националната агенция за приходите, освен ако в закон е предвидено друго. От своя страна, в съответствие с чл.209,ал.1 от ДОПК,принудително изпълнение на публични вземания се допуска въз основа на предвидения в съответния закон акт за установяване на вземането.

При издаване на Решението, Директор ТД на НАП е нарушил процесуално-правните разпоредби,което е довело и до нарушаване на материално- правните разпоредби, като същите нарушения са допуснати и при издаване на всички 6 Постановления за налагане на обезпечителни мерки. Налагането на обезпечителни мерки е едно от заложените в чл.12,ал.2,т.1 ДОПК правомощия на публичния изпълнител.Обезпечението представлява едностранно властническо правомощие,изразяващо се в забрана за извършване на разпоредителни действия с притежаваното от страна на длъжника имущество.Като всяко властническо правомощие,изразяващо се в забрана за извършване на разпоредителни действия с притежаваното от страна на длъжника имущество.Като всяко властническо

правомошие, ограничавашо длъжника от ред негови права,обезпечението се налага при стриктно спазване на определена в закона/ДОПК/ процедура,предпоставки,срокове и органи. В чл.195 от ДОПК, е визиран общ принцип, че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания-подлежащи на обезпечение публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено, като обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител, по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане или. когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание, а длъжникът не се уведомява за искането за обезпечение.

По силата на чл.195,ал.6 от ДОПК обезпеченията се извършват по балансовата стойност на активите, а когато такава няма - в следната последователност: по данъчната оценка, по застрахователната стойност, по придобивната стойност на вещи - собственост на физически лица и обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5. Съдържанието на постановлението е изчерпателно изброено в нормата на чл. 196.,ал.1 ДОПК- постановлението се издава в писмена форма и съдържа, името и длъжността на органа, който го издава, наименованието на акта, номера и датата на издаването му,. фактическите и правните основания за издаването му,наименованието, идентификационния номер, адреса за кореспонденция и постоянния адрес, съответно седалището и адреса на управление на длъжника, размера на публичното задължение и лихвите,. вида на обезпечителната мярка и имуществото, върху което се налага, забрана за разпореждане с имуществото, върху което е наложена обезпечителната мярка, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва постановлението, датата на издаване и подписа на органа, който го е издал, с означение на длъжността му. Препис от постановлението се изпраща на длъжника и на третите лица, засегнати от действията.

Видовете обезпечителни мерки са изчерпателно посочени в нормата на чл. 198,ал.1 от ДОПК-обезпечението се извършва- с налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб, със запор на движими вещи и вземания на длъжника,. със запор на сметките на длъжника, със запор на стоките в оборот на длъжника, като публичният изпълнител може да наложи няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането. По силата на чл.197,ал.23 от ДПК, съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по [чл. 121, ал. 1](#) и [чл. 195, ал. 5](#).

В първото Постановление за налагане на обезпечителни мерки от 28.06.2017 година, публичният изпълнител само с едно изречение е посочил, че ще се затрудни събирането на установено и изискуемо публично вземане по изпълнително дело №[ЕИК]/2017 година по описа на същата дирекция в размер на 6151,74 лева, в това число лихва в размер на 329 лева и главница в размер на 5822,74 лева, но от същото постановление не може да се установи как и защо публичният изпълнител е приел,че това установено и изискуемо публично вземане ще се затрудни. Издаване на постановление за налагане на обезпечителни мерки само на база едно изречение, че ще се затрудни събирането на установено и изискуемо публично вземане, не може да

доведе до мотивираност на постановлението за налагане на обезпечителни мерки. На второ място, не е ясно какво е това установено публично вземане, от какъв изпълнителен титул произхожда, той влязъл ли е в сила. Това е така, защото в нормата на чл.195, ал.3 от ДОПК е посочено, че обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител-по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание. В конкретния случай в постановлението не е посочен изпълнителен титул, нито дали той е влязъл в сила, за да бъде годно изпълнително основание, постановлението не съдържа излагане на фактически основания за издаването му, при което настоящият съдебен състав намира, че постановлението е и немотивирано. По силата на чл.202, ал.2 от ДОПК, запорът върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, се налага чрез запорно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото задължено лице и на банките, в които третото задължено лице има сметки. Запорът се смята наложен спрямо третото задължено лице и банките от деня и часа на получаването на запорното съобщение. Налагането на запор върху вземания по изпълнителни листове се извършва чрез опис и изземване от публичния изпълнител, който ги предава за съхранение в банка. За изземването и предаването на изпълнителните листове в банка се съставя протокол. По делото няма доказателства, публичният изпълнител да е спазил посочените в тези норми предпоставки, при което наложеният запор върху вземане от трето лице е без основание и в противоречие с нормите както на чл.197, ал.3 и чл.202 от ДОПК.

При издаване на второто Постановление за налагане на обезпечителни мерки от 11.05.2015 година, с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми в банки-26 търговски баки в размер на 2 166 893,91 лева, настоящият съдебен състав намира, че и това постановление е незаконосъобразно. На първо място, в Постановлението само е посочено, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изпълнително дело № [ЕГН]/2017 година в размер на 2 166 893,91 лева, в това число лихва в размер на 358 1162,29 лева и главница в размер на 1 808 731,62 лева, без да са изложени конкретни мотиви въз основа на какво публичният изпълнител е направил извод, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане. На второ място, към постановлението за налагане на обезпечителни мерки липсват доказателства за размера на публичните вземания по изпълнителното дело в посочения размер, както и въз основа на какво публичният изпълнител е приел, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане. На следващо място, наложените обезпечителни мерки-запор върху сметки на длъжника в 26 търговски банки са неподходящи и не съответстват на обезпечителната нужда. Нещо повече дори, настоящият съдебен състав намира, че с така наложената обезпечителна мярка се спира извършваната от ревизираното лице дейност, да не говорим, че не са спазени и изискванията за налагането им, нито пък има представени доказателства в този смисъл които да доведат до съответствие на обезпечението с обезпечителната нужда. На следващо място, съгласно чл.202, ал.1 ДОПК, запорът върху вземания на длъжника от банки се извършва чрез връчване на запорно съобщение на банките, като запорът се смята наложен от часа в деня на връчване на запорното съобщение на банката, а в конкретния случай липсват доказателства за това кога са наложени самите обезпечителни мерки_/ няма приложени запорни съобщения до банката.

Третото Постановление за налагане на обезпечителни мерки от 11.05.2015 година, с което е наложен заповест върху притежаваните от лицето ценни книжи- всички безналични ценни книжи, притежавани от длъжника, които са вписани в регистъра на притежаваните финансови инструменти в централния депозитар, настоящият съдебен състав намира същото за незаконосъобразно, тъй като отново публичният изпълнител само с едно изречение се е задоволил да посочи, че ще се затрудни събирането на установено и изискуемо публично вземане по изпълнителното дело, като отново няма приложени доказателства за това какъв е размерът на установеното и изискуемо вземане, както и размерът на лихвата към момента на издаване на постановлението. На второ място, по делото не се съдържат доказателства, публичният изпълнител да е спазил разпоредбите на чл.203 от ДОПК. Правната регламентация на заповест върху ценни книжи, се съдържа в разпоредбата на чл. 203, ал.1 ДОПК, според която налагането на заповест върху налични ценни книжи става чрез опис и изземване от публичния изпълнител, който ги предава за съхранение в банка. За изземването и предаването на наличните ценни книжи в банка се съставя протокол. При налагането на заповест върху налични поименни акции или облигации публичният изпълнител уведомява дружеството за това. Заповестта има действие за дружеството от получаване на заповестното съобщение. От своя страна, заповестта върху безналични ценни книжи се налага чрез изпращане на заповестно съобщение до Централния депозитар, като едновременно с това се уведомява дружеството. Ц. депозитар уведомява незабавно съответния регулиран пазар за наложения заповест и заповестта по ал. 3 и 4 има действие от момента на връчването на заповестното съобщение. Съгласно разпоредбата на чл.206, ал.6 от ДОПК, Ц. депозитар и лицето, водещо регистър на държавни ценни книжи, са длъжни в 3-дневен срок от получаване на заповестното съобщение да съобщят на публичния изпълнител какви ценни книжи притежава длъжникът, наложени ли са други заповести и по какви претенции, а от получаване на заповестното съобщение безналичните ценни книжи преминават на разпореждане на публичния изпълнител.

В случая отново по отношение на този вид обезпечителни мерки липсват доказателства публичният изпълнител да е спазил поредността, визирана в цитираната правна норма да уведоми длъжника и изобщо заповестта да е произвел действие. Това постановление незаконосъобразно и подлежи на отмяна.

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки от 08.06.2018 година, с което публичният изпълнител е наложил възбрана върху недвижими имоти, подробно посочени в постановлението с нулева данъчна оценка, също е незаконосъобразно, като тоново липсват мотиви и доказателства въз основа на какво публичният изпълнител е приел, че събирането на установеното публично вземане ще се затрудни, като само с едно изречение отново публичният изпълнител е приел, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане, нито пък има доказателства за това какъв е размерът на установеното публично вземане и то към датата на издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки. Няма доказателства придобитите недвижими имоти дали са заведени като актив в счетоводството на дружеството – жалбоподател, каква е неговата балансова стойност, няма доказателства каква е данъчната оценка на имотите, а посоченото, че имотите са с нулева данъчна оценка е един правен абсурд. Законодателят именно в нормата на чл.195, ал.6 от ДОПК е визирал поредност на стойностите за налагане на обезпеченията и при липса на една стойност- при казаното по-горе, се преминава към друга- първо по балансова стойност, а ако такава няма в последователност, изрично посочена в този текст. Имотите са вписани в Службата по вписванията, в съответната община и няма как тези имоти да нямат данъчна оценка или тя да бъде нула. Липсата на спазена

поредност относно стойността на недвижимите имоти, които са възбранени, лишава съда от възможността да прецени дали обезпечителната нужда съответства на изискуемите и установени публични вземания. Това порочно налагане на възбрана върху недвижим имот от страна на публичния изпълнител, без да са спазени визираните в ДОПК условия и предпоставки, води до незаконосъобразност на постановлението за налагане на обезпечителни мерки, защото няма как да се прецени дали обезпечителната мярка е подходяща и дали съответства на обезпечителната нужда, респективно на това дали съответства както на предполагаемото задължение, така и дали стойността на недвижимите имоти не надхвърля значително обезпечителната нужда/ предполагаемия размер на задължението.

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки от 19.04.2019 година, с което е наложен заповор върху МПС- твърдяно за собственост на длъжника с нулева балансова стойност също е незаконосъобразно. Отново публичният изпълнител не е изложили никакви фактически основания за налагане на този вид обезпечителна мярка, няма доказателства за това какъв е размерът на задължението към датата на издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки, как и въз основа на какво публичният изпълнител е направил извод и то само с едно изречение, че установеното публично вземане ще се затрудни. На следващо място, липсват приложени доказателства за това, дали публичният изпълнител е спазил разпоредбата на чл.195, ал.6 от ДОПК, съгласно която обезпеченията се извършват по балансовата стойност на активите, а когато такава няма- в следната последователност по данъчната оценка, по застрахователната стойност, по придобивната стойност на вещи - собственост на физически лица, като обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5. Липсват доказателствата дали публичният изпълнител е събрал доказателства за това каква е балансовата стойност на заповораното МПС, дали същото е заприходено като транспортно средство, дали е собственост на длъжника, каква е балансовата му стойност. Липсват и доказателства за това каква е застрахователната стойност на МПС и дали същото е собственост на длъжника/ защото простото твърдение, че е собственост без представени доказателства, не може да доведе до извод, че същото е собственост на длъжника. Нещо повече дори, самият публичен изпълнител е излязъл извън предоставените му правомощия да наложи ПОМ по отношение на лекия автомобил, тъй като при липса на каквито и да било доказателства за балансова стойност, е наложил заповор върху МПС по неговата балансова стойност- 0 лева. Липсват и доказателства за спазена процедура по чл.201 от ДОПК- при заповор на движима вещь публичният изпълнител извършва опис, оценка и предаване на вещта за пазене на длъжника или на трето лице или изземва и съхранява вещите, като върху вещта може да се поставя заповорен знак (стикер), а описът, оценката и предаването на вещта за пазене или изземването и съхранението ѝ се извършват по реда на този кодекс, липсват и доказателства за това при липса на такава стойност, публичният изпълнител да е спазил поредността, визирана в нормата на чл.195, ал.6 от ДОПК- при липса на балансова стойност на активите, се преминава в поредност – по данъчна оценка и т.н. Законодателят именно в нормата начл.195, ал.6 от ДОПК е визирал поредност на стойностите за налагане на обезпеченията при липса на една стойност- при казаното по- горе, първо по балансова стойност, а ако такава няма в последователност изрично посочена в този текст. Липсата на спазена поредност относно стойността на МПС, което е заповорано, лишава съда от възможността да прецени дали обезпечителната нужда съответства на установените задължения. Това порочно налагане на заповор върху

МПС от страна на публичния изпълнител, без да са спазени визираните в ДОПК условия и предпоставки, води до отмяна на постановлението за налагане на обезпечителни мерки, защото няма как да се прецени дали обезпечителната мярка е подходяща и дали съответства на обезпечителната нужда, респективно на това дали съответства както на установеното и изискуемо вземане, така и дали стойността на МПС не надхвърля значително обезпечителната нужда.

Последното Постановление за налагане на обезпечителни мерки от 15.07.2019 година, с което публичният изпълнител е наложил запор върху вземане от трето лице за сумата от 2948,69 лева също е незаконосъобразно. В самото постановление няма конкретни мотиви как и въз основа на какво ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане, какъв е неговият размер към датата на издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки, самият изпълнителен титул, няма доказателства за спазване на разпоредбите на чл.200 и сл. ДОПК, няма доказателства за реално наложен запор, чрез изпращане на запорно съобщение. Всичко това сочи, че публичният изпълнител механично без да съобрази обезпечителната нужда, без да събере доказателства за това, че в действителност ще бъде затруднено събирането на установеното и изискуемо публично вземане.

Директор ТД на НАП е изложил изключително общи мотиви в решението си, като не е отговорил на нито един довод в жалбата, не е анализирал всяко едно постановление за налагане на обезпечителни мерки - дали то отговаря на изискванията на закона, а се е задоволил с няколко бегли изречения да остави жалбата срещу постановленията за налагане на обезпечителни мерки, което прави решението незаконосъобразно и подлежащо на отмяна, както и самите постановления за налагане на обезпечителни мерки.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по жалбата за присъждане на разноски е неоснователна. В полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски, но не в пълен размер. В чл.161 ал.2 от ДОПК е посочено, че при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). Настоящият съдебен състав намира, че това възнаграждение, което се претендира от страна на жалбоподателя е прекомерно и същото следва да бъде редуцирано по реда на 161 от ДОПК. Тъй като по силата на чл.161 от ДОПК се присъжда възнаграждение само за един адвокат, то възнаграждението за един адвокат съгласно чл.8, ал.2, т. 3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, минималното възнаграждение на един адвокат за дела без определен материален интерес е 500 лева. В конкретния случай, договореното възнаграждение на адвоката е в размер на 2000 лева и същото е прекомерно, и следва да бъде редуцирано по реда на чл.161 от ДОПК, която норма на специалния ДОПК- чл.161 предоставя право на съда и при липса на искане от страната да присъди по-нисък размер на адвокатското възнаграждение, ако то е прекомерно и не съответства на фактическата и правната сложност/ аргумент от нормата на чл.161, ал.2 от ДОПК-при прекомерно възнаграждение за адвокат без оглед на действителната правна и фактическа сложност на делото съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В тази норма е предоставено право на съда да прецени дали да намали адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница, под която не може да бъде определено адвокатско възнаграждение. Вярно е, че нормата на чл.78, ал.5 ГПК предоставя право на съда по

искане на страната ,ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото,да може по искане на насрещната страна да го намали до долна граница, под която не може да се намали възнаграждението-не по-малко от минималния размер,предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер ,които може да присъди възнаграждение, при условие,че е доказано като заплатено. Наред с това, вярно е, че в разпоредбата на чл.161 от ДОПК/ която е специална по отношение на чл.78,ал.5 от ГПК/ е предоставено право на съда да намали размера на възнаграждението за адвокат, дори и да няма искане за намаляване от страните ,но в разпоредбата на чл.161 от ДОПК и в чл.78,ал.5 от ГПК е предоставено право на съда, като законодателят е използвал израза „ може“, което сочи на свободна преценка на съда да намали или не възнаграждението в едната хипотеза и без дори да има искане от страната до съда, а в другата- по реда на чл.78,ал.5 от ГПК-само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа.Съгласно Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения за защита по административни дела без определен материален интерес възнаграждението на адвоката в конкретния случай възлиза на 500 лева, и предметът на съдебна проверка е Решението на Директор ТД на НАП-С.,като актът е само един,делото не представлява правна и фактическа сложност, проведено е само едно съдебно заседание, в което е взела участие адвокат М. и претендираният размер от 2000 лева е прекомерен.В полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 550 лева- заплатената от него държавна такса,както и редуцираният размер на адвокатското възнаграждение.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство.Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски.Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия

Воден от горното и на основание чл.268 ДОПК, Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-3/06.01.2020 година на Директор ТД на НАП- С. и **ПОТВЪРДЕНИТЕ С НЕГО** Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№С-170022-022-0037211/28.06.2017 година на публичен изпълнител при ТД на НАП- С., Постановление,изх.№С180022-0029711/11.05.2018 година за налагане на обезпечителни мерки,Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. №С180022-022-0029718/11.05.2018 година,Постановление, изх. №С180022-022-0038226/08.06.2018 година,Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх.№ С190022-002-022-0030952/19.04.2019 година

публичен изпълнител при ТД на НАП- С. и Постановление за налагане на обезпечителни мерки, изх. № С190022-022-0059440/15.07.2019 година на публичен изпълнител при ТД на НАП.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР ТД НА НАП- С. ДА ЗАПЛАТИ НА [фирма] ГР. С. СУМТА ОТ 550 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ТД НА НАП-С..

НА основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.268 ДОПК.

СЪДИЯ: